

Publicerad 2009-03-14 14:50 av Junitvillingen

Helt sann upplevelse - tyvärr...

Övergreppet del II

Det har gått ett år sedan sist
jag har inte vågat
bli ensam
med mina fastrar sen dess
Nu är jag på väg
till en av mina kusiner
och till en tredje faster
- en snäll en

Parkerar min blå cykel
intill den röda husväggen
där sommarblommorna
lyser i allsköns färger
När jag kommer in
i det vackert
gammeldags köket
får jag syn på henne

En av mina dumma fastrar
är på besök där
och bara en blick från henne
gör att jag inte
kan röra mig ur fläcken
Känns som att jag
är fastklistrad vid golvet
hjärtat slår hårt
jag kan knappt andas

Hon reser sig sakta
från den blå köksstolen
med rutig sittdyna
och när hon kommer emot mig
tittar jag mig
panikslaget omkring
Var är alla andra?
Min snälla faster
och mina kusiner?

Hon - den elaka
låser mina händer bakom
min rygg
och med den andra handen
kramar hon om
mina pyttesmå bröst
Cigaretten hänger i ena mungipan
och med hes röst säger hon
" ja, nu har det minsann
börjat knoppas "

Hon trycker upp mig
mot köksväggen
den hand som inte låser
mina händer
är på väg ner under volangkjolen
ner mellan mina ben
men någonstans ifrån
får jag plötsligt oanade krafter

Jag sparkar till henne
lyckas slita mig loss
springer ut
slänger mig på cykeln
och trampar det fortaste
jag någonsin gjort
fort, fort
bort, bort

Mina långa, sommarljusa flätor
fladdrar i vinden
solen skiner från en
klarblå himmel
det kunde vara en fin dag
med bad i viken
och glada skratt

Men jag gråter förtvivlat
alltmedan jag cyklar
ner till ängen
den plats jag sökte mig till

efter det första övergreppet
Nu är jag där igen
ligger hopkrupen i gräset
söker tröst hos blommor
och insekter

Cykeln ligger slängd bredvid mig
och jag är bara tretton år...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Junitvillingen med Poeter.se id #27818 innehar upphovsrätten